

տապ . « Դա նոյն մարդոյն չէր որ հաշտարի , այլ նոյնս մէջ եղած մարդկու-
թեանն : Դատաւորը պիտի պատմէր
այս աւագակն , բայց մարդը կը պաշտ-
պանէր թշուառն : Դժոխէն մարդ-
կու թեանն :

« Դոմանդակ աշխարհ իմ հայրե-
նիքս է , կ'տեսէր Սենեկան , ես միայն
աշխարհի մէկ անկեան համար ծնած
չեմ » . Դրէն աւելի պարզ կը խօսի
այս մասին . « Ինչու համար կ'տեսմք
թէ ես Դթենացի եմ կամ Կորնթացի :
Դյո նոյն արմէքն ունի ինչպէս թէ
լաւիք որ այս որ երկրի այն փոքրիկ
անկեանը կը վերաբերի , ուր առաջին
անգամ երեւեցաւ մարմնով : Դս աշ-
խարհաբարացի եմ , եւ Հայր ու-
նիմ ինձ զնոյն ինքն Դստուած » : « Դ-
մեն բան զոր կը տեսնեմք , տապ
դարձեալ Սենեկան , երկինքն , երկի-
րը , Դստուած եւ աշխարհ , մի եւ թէ
ամբողջութիւն կը կազմեն : Դենք մեծ
մարմնոյ անդամներն ենք : Դրդէն բը-
նութիւնը ամենքս ալ եղբայր բրաւ .
ստեղծելով զմեզ մի եւ նոյն զանգուա-
ծէ եւ մի եւ նոյն նորոտակի համար :
Դրեմն պէտք է միշտ ունենամք մեր
սրտերու մէջ եւ չթմանց փոյ , սա
նախադատութիւնը . — Դս մարդ եմ ,
ուրեմն ինչ որ մարդկային է ինձ հա-
մար օտար չէ :

Դյո բնաւ արդելք չը լինիր , որ
բարեկից հոգւոյ մը մէջ ընդհանուր
ընկերականութեան սիրոյն հետ դըռ-
նուի նաեւ սէր ընտանեկան եւ Հայ-
րենեաց : Դրդէն զի իրաւունք ունե-
նամք մեծ մարդ լինելու ցանկանալ ,
պէտք է ջանամք նախապէս պատուա-
ւոր մարդ լինելու : Դրդարեւ ներքին
առաքինութիւնը փառաւոր եւ համ-
բաւաւոր չեն երեւցնէր զոր , բայց
ներքին չէ բնաւ առաքինութեան մե-
ծութիւնն աշխարհոյին համբաւոյ եւ

փառաց մէջ որսնել : Դստուած որ կը
ճանաչէ թէ մեր սիրտն եւ թէ մեր
կարողութիւնը , ամեն բանի մէջ պ-
այնպիսի կարգ մը հաստատում է , որ
մենք հեաղհեալ փոքրէն առ մեծն
յառաջանամք . մենք մեր բնատնիքն
սիրելով պէտք է ուսանիմք սիրել նաեւ
ընդհանուր մարդկութիւնն . եւ թէ
կատարեմք մեր որոշեալ պարտաւո-
րութիւններն , պէտք է համոզուած
լինինք որ այնու գարծակից կը լինիմք
տիեզերաց զարմանալի կարգն պահե-
լու : Դհա ասոր համար է , որ Դստ-
ուած շատ անգամ կը թողաւորէ նոյն
խիկ մեծամեծաց մարդկութեան ծա-
ռայել նախապէս իրենց հայրենեաց
բարեւաւութեան օգնելով , եւ արդէն
այս խի բաւական ծանր բեռն մ'է ,
զոր մարդկան անդոր ձեռքերն դը-
ժաւարաւ կարող են վերցնել :

Դի կարող է տարակուսիլ որ ինքը
կարող եւ պարտաւոր խի է օգտակար
լինել բովանդակ մարդկութեան եւ
նոյն խի ապագայ սերունդին , աշխա-
տելով գիտութեանց , օգտակար գիւ-
տերու եւ այն ամեն բանի համար , որ
կրնայ մարդկութեան ծառայութիւն
մը մատուցանել , առանց հայրենիքն
իւր մէկ անդամէն զրկելու : Ինչպէս
որ մեծատունք սրտաւոր են իրենց
հարստութիւնն թշուառներն սխտիկ-
լու համար գործադրել , այսպէս ա-
հա պէտք է իմանալ բարոյական հա-
րրստութեանց համար , զոր Դստուած
թէեւ անհաւասար բայց մտադրեալ
նպատակին համեմատ բախած է ա-
մենուն : Դչ որ իրաւունք չունի իւր
տաղանդն ապարդիւն թողելու . վասն
զի թէեւ Դստուած զայն մի առան-
ձին մարդոյ մէջ դրած է , այլ սակայն
նորա միջոցաւ մարդկութեան պար-
գեւած է : Կուգեմք հառկացնել այ-
սու , որ բնաւ պէտք չէ այս ինչ պարտ-

քրն յետսօճել միւսին համար, և եւթն կամենայ որ աշխարհի բարիք ժըլնել, պէտք է իւր հայրենեաց մէջէն սիրի զայն բաղժայնել ու տարածել:

Հայրենեաց ինչ տառիճան նուի բախան լինիլն իմանալու համար, պէտք է միայն յիշել, որ ոչ որ կարող չէ իւր հայրենիքն թշնամանել առանց ընդ նմին իւր ընտանիքն թշնամած լինելու: զի այս արդարեւ բնականեկան յարկ մ' է, որովհետեւ սա է թէ՛ որ բոց և թէ՛ գերեւման: Անտի կրստա նամք մենք այն առաջին կրթութիւնն, ուստի յառաջ կը դան մեր խիստ սիրելի զգացումներն, մեր խիստ հաստատուն հաւանութիւններն և մեր ամենէն աւելի անպարտելի սովորութիւններն: Այնքէ կուգէ որ կործանել իւր հայրենասիրութեան նուիրական խորանն, պէտք է որ նա նախ ցըրուէ բնականեկան փառարանին մէջ եւ զոյ տնգամակիցներն, կամ լաւ եւս, պէտք է որ խորասուզի նա մարդկային սրտի խորքն եւ խլէ այն տեղէն սիրոյ նախկին սկզբունքներն: Ամեն օր և աւմեն ժամանակ պէտք է յիշել, որ այս սէրը պէտք է որ առանձնակի լինի, այլ որպէս զի նա մեր զգացմանց մէջ ճշմարտապէս անուանի լինի, պէտք է որ միշտ միացած գտնուի ընդ սիրոյ այն մեծ բնականաց, որոց անգամներն եմք մեք, այսինքն, ընդ սիրոյ բոլանդակի մարդկութեան:

1)

Յին առնեները քաղաքիս մեծ և բուն բերդին վառ օդ արանին դիմացը հրդեհ մի տեղի ունեցաւ: Թէեւ չորս տուն միայն այրեցաւ, սակայն քաղաքիս համայն բնակիչք յուսահատու թեան վերջին ծայրն հասած էին: Վասն զի մի կողմէն հովն տատիկ կը փչէր, միւս կողմէն հրդեհ ելած փողոցը և այն բովի փողոցները բոլորովին խիտ առ խիտ և միանգամայն հին ու տախտակաշէն լինելուան անշուշտ բոլորն եւս սխալ բռնկէին: Այն անշուշտ քաղաքին կէսը սխալ այրէր, եթէ Աստուծոյն շոգենաւի նաւաստիները եւ նայն իսկ նաւաստեւոր չաշխատէին և չգնէին: Վասն զի մէկ աւրուած ջրհանէն զատ բնաւ ջրհան չը կար քաղաքիս մէջ: Ըսար ալ Տաճկաց զօրքերն բնաւ եւրէք չը սխալ կարենային Աստուծոյն նաւաստիներուն նման զարմանալի բաշտութեամբ աշխատիլ և կրակը կոխել: Սոցա քաջութիւնը տնքան մեծ եղաւ արդարեւ, որ Տաճիկք համայն սկըսան ազադակել թէ՛ «Այսուհետեւ քրիստոնէից կեանք չըսենք, չըսենք» և այլն: քանզի սոյն նաւաստիներն եւրկու երեք հաւ նոր տեսակ ջրհաններ բերին շոգենաւէն, որք ջուրը յորդութեամբ կրակին վրայ կը հոսեցնէին և շոգենաւին մէջ շարունակ սաստիկ կրակներու քով կենալու վարժ լինելով ամենեւին ջերմութենէ կամ բոցէ դողցես չէին երկնէր: մանաւանդ նաւաստեւոր ջրհանի մը խողովակին մէկ ծայրը ձեռքն առած, նոյն իսկ այրող տուններուն քովի տանիսին վրայ կեցած, խողովակը մէկ մը հրդեհին վրայ կը բռնէր և մէկ մ'ալ իսկոյն գըլխուն վրայ դարձնելով մինչեւ ոտքը բոլոր վրայի զգեստը կը թաղցներ որ չարի, և այսպէս զարմանալի քաջութեամբ բոցերու մէջ աներկիւղ կը կենար: Վերջապէս կրակը կոխեցին

ՅԱԿԱԼԻ, ԲԱՅՑ ԲԱՐԵՑԱԶՈՂ, ԴԵՊՏ ՄԻ

Ի ԶԱՆԱԳ-ԳԱԼԻ

Զանադ-Ղալէէն գրուած նամա, կէ մը հետեւեալը կը քաղենք:

Այսօր «Յուլիս 18» ցորեկուան ժամ